

syliini ja vein kyökkiin ja paljastin pojan selän mallikelpoiselle isälle, ja sanoin:

— Hyvä mies, sinä et ole koskaan edes kuullut puhuttavankaan lapsen kasvatuksesta, sitä vähemmän sinä siitä tiedät.

Kääntelin lasta käsiini päällä ja huomasin, että sen molemmista korvista juoksi märkää. Sanoin miehelleni:

— Katsos nyt, mitä sinä olet tehnyt. Lapsen särki korvia ja sinä vielä löit ankaran korvasäryn päälle.

Nuoret äidit ja isät, alkää koskaan lyökö lapsianne ennenkuin tiedätte, jos he sitä ansaitsevat. Välttääkö tällaiset erehdykset? Minun mieheni ei koskaan voinut sitä tekoaan itselleen anteeksi antaa ja hän sanoi, että hän ei koskaan enään lyö lasta ennenkuin se on niin suuri, että voi sanoa, mikä vaivaa. Siihen minä lisäsin, että jos sinä niin julmasti lyöt lasta, niin on selvintä, että ei niitä enään tämän enempää laiteta. Erään kerran sen jälkeen hän äkkipikaisuudessaan otti taas saman remmin, mutta silmänsä osuivat minuun ensin ja hän pani häveten remmin pois.

Kului joitakin vuosia. Poika oli jo niin iso, että osasi jo kaikki asiat kertoa. Eräänä iltana martapanon aikana sanoi poika, että hänellä on kova hampassärky. Koetin tehdä parhaani pojan hammassäryn lakkauttamiseksi, mutta hampaita pakoitti yhä. Otin pojan kanssamme sänkyyn ja koetin hieroa hänen poskeaan, mutta vähän ajan kulluttua poika parkasi itkuun.

Mieheni kouristi kerran poikkaa niskasta, josta poika niin pelästyi, että kimposi kohta minun ylitseni seinän puolelle ja henkeään pidättäen huusi:

— Mamma, sano papalle, että ei tappa Ediä!

Silloin syntyi välillämme tavallista vakavampi keskustelu. Kysyin mieheltäni, että onko se ihan välttämätöntä mallikelpoisessa lapsen kasvatuksessa tällainen kuri, että olisi jo paras lopettaa se.

Nyt minulla on neljä lasta, joista nuorin ei ole saanut isän kasvatusta, sillä hän oli vasta kymmenen kuukauden vanha, kun isä kuoli. Olen yhä saanut kasvatata pienokaisiani, mutta amatunttoni on levollinen ainakin siitä, että en ole kouristellut heitä enkä ruoskinut nahkaremmien kanssa. En luule heidän kasvatuksessaan olevan mitään moittimista. Olen puolestani tehnyt parhaani.

Olen usein kuvitellut, että jos meillä olisi sosialistinen yhteiskunta, niin silloin me voisimme tehdä oikeata lasten kasvatustyötä ja luoda lapsillemme tulevaisuuden. Mutta nykyinen järjestelmä usein riistää äideiltä ajatuskyvynkin ja tuppaa mieleen sellaistaakin, josta tässä ei ole sopivaa kertoa. Voisin teille kirjoittaa paksun kirjan tästä lasten kasvatuksesta, niistä kokemuksista mitä tietooni olen saanut neljäntoista vuoden ajalta.

Me emme voi parhaalla tah-

dollammekaan kaupunkipaikoissa kasvattaa lapsia niin, että ne olisivat mallikelpoisia, eikä tällaisissa olosuhteissa, missä nykyään elämme, kun lapsillemme opetetaan kokonaan eroavia mielipiteitä kouluissa, kuin mitä me itse omaamme lasten kasvatuksesta.

Siis lapsia kasvaittaissamme tulee meidän aina pitää mielessä se seikka, että yhteiskunta on korjattava, jos mielimme saada lasten kasvatuksen yleensä oikealle pohjalle, samoin myöskin perhe-elämän.

Nykyaikana emme me koskaan ymmärrä toisiamme niin kauan kun meillä on aina ensimmäisenä ajatuksena ja puuhana jokapäiväisen leivän hankkiminen ja siksi onkin ihmisten henkinen kehitys niin kovin hidasta.

Mikä ilo se meille olisikaan, jos tuo leipä olisi huokeammilla ehdoilla saatavana ja siinä toivossa elän, että se aika vielä joskus saavutetaan työväenluokalle. Ja siinä vahvassa uskossa minä jätän teidät pohtimaan näitä asioita ja tuomaan esiin mielipiteitänne tämän lehden palstoilla.

Minäkin olen vaan yksi teidän joukostanne, you know.

— ANNA ARO.

Köyhän pikku sisko

(Jatk.)

Kaikenaikaa, Mary Elizabeth Rayn asema ei ollut kadehdittava. Mutta kuitenkin hän ei valittanut, ei löytänyt vikoja, sitä vähemmän kapinoinut. Hänen luonteessaan oli sitä omistusta armeliaisuutta, joka myöntyy ja antaa anteeksi useasti silloinkin, kun koettelemukset olivat suuremmat kuin mitä tavalliset ihmiset voivat sietää. Hänen tätinsä, luja kirkko-ihminen ja aina ensimmäinen ja toimielias kaikissa seurakunnan toimissa, ei uneksintu, että hän millään tavalla rikkoo lapsensa tyttären luonnollisia oikeuksia. Eikä myöskään setänsä, joka oli välipitämättömän hyväluontoinen. Tämä tietysti johtui olosuhteista missä he elivät, ja heidän ominaisista luonteenominaisuuksistaan. Tädin tuohukas luonne ja Mary Elizabethin taipuvaisuus olivat ehkä pääsyinä. Fannie ja Rose olivat enempi hidastuotteita kuin julmia, vaikka se itsekkyyks, mitä he osoittivat Mary Elizabethia kohtaan, vastasiikin julmuutta. He vaativat parhaat puvut, parhaimman huolenpidon itsestään, ja suurimmat huvit. He kävivät koulussa säännöllisesti, sillä aikaa kun serkkunsa täytyi usein jäädä kotiin, ja silloin kun hän kävi koulussa, oli hänellä hyvin vähän aikaa opinnoihin—ja vähän voimaakin siihen. Kuitenkin onnistui hän pysymään luokallaan, eikä kenenkään mieleen johtunut, ettei kaikki olisi ollut niin kun ollakin piti.

Naapurit kyllä puhuivat, mutta vain hiljaa ja vähän, sentähden että Mrs. Ray oli seurakunnan parhaimpia. Ei sopisi moittia lähetyshyödyksen puheen-

johtajaa, ompeluseuran pöytäkirjuria ja pyhäkouluun rahastonkirjuria, sillä kaikki nämä kunnioitettavat virat omisti Mrs. Ray. Ja siksi ei kukaan uskaltanut puhua syyttävästi Mary Elizabethin kohtelusta Rayn perheessä, vaikka kuinkakin olisivat olleet myötätuntoisia häntä kohtaan.

Paikkakunnalle saapui yksi henkilö, joka oli kiintynyt hänen asemaansa. Adolph Marshall, matkustava asiamies Chicagosta, näki miten asiat olivat, ja muodosteli omat mielipiteensä niistä.

Adolph oli hyvän näköinen ja tyypillinen matkustava asiamies: hyvin syötetty, hyvin hoidettu, virheettömästi puettu, kohtelias ja kaikki puolin miellyttävä. Planters Housessa hän oli tuttava kaikkien kanssa, mutta erittäinkin John Rayn ja hänen tyttärensä kanssa. Fannien ja Rosen mielestä, jolla oli petosta aavistamattomat elämän käsitteet, oli hän todellinen prinssi. He pakinoivat ja kiemailivat hänen kanssaan, ja ilomieliin tekivät hänelle seuraa kirkkoon mennessä, aina kun hän sattui pyhän yli viivähtämään Maplessa.

Mary Elizabeth näki häntä ainoastaan silloin kun tarjoili pöydässä. Hän oli aina kainen, ja vastasi Adolphin puheluihin mahdollisimman vähillä sanoilla, aina silloin kun Adolph oli kyllin kohtelias hänelle jotain puhumaan.

Tietysti ei kenenkään Planters Housessa otaksuttu tietävän sitä, mutta Adolph Victor Marshall tunsi viekkaat ja sukkelat suuren ulkonäkönsä tavat, ja kevyen miellyttävyytensä ohella piti hän aina parhaat tilaisuudet silmillä. Paitsi matkustavan asiamiehen ammattia, oli hänellä kymmenkunta sivutointoa, joita hän alituisen harjoitti. Jotkut näistä sivuammateista ovat tutkimisen arvoiset.

Ei kulunut kauvan ennenkuin hän ymmärsi koko aseman Planters Housessa, Rayn perheen suhteet toisiinsa. Fannie ja Rose olivat terveitä, miellyttäviä ja hemmoteltuja nuoria naisia; Mary Elizabeth oli palvelija, orja, jolla ei ollut mitään mahdollisuutta, paitsi avioliitto jonkun kylän pölkypään kanssa, ja siihen asti ei löytynyt ainoatakaan sielua maailmassa, joka puolustaisi häntä sortoa vastaan, vaikkapa hän apuakin hakisi, jota kuitenkin—niin arveli Adolph—hän ei koskaan tekisi. Jos hän olisi ollut puhelias, rohkea, itsekäs—senlaista itsensä säilytysläjää kun hänen serkkunsa olivat, ei Adolph olisi häntä ajatellut ensinkään. Hän olisi sensijaan mieluummin tehnyt suunnitelmiaan serkkujen suhteiden huomattu kauneus olisi ollut edullinen. Mutta Mary Elizabethin kainen ja sulkeutunut luonne merkitti hänen saaliiksi jota kannattaa pyydystää.

Ja pian alkoi Mary Elizabeth saada osakseen salaisia kohteliaisuuden osoituksia pulskalta asiamieheltä. Ensin oli se vain joku ystävällinen sana, tai kukka ojennettu hänelle silloin kun kukaan muu ei huomannut. Miten ovela hän oli! Silloinkin kun

hän keskusteli muiden kanssa, antoi hän tietää kymmenillä pikku vjittauksilla, joista toiset eivät mitään tieneet, että hän nauttii hänen läsnäolostaan—että hän ajattelee häntä. Hän selitti Elizabethille, että toiset olisivat mustasukkaisia ja tekisivät hänen elämänsä katkeraksi jos tietäisivät että hän ihailee häntä. Ja niin Adolph Victor Marshall jatkoi salaista rakastelustaan.

Ei viipynyt kauvan ennenkuin Mary Elizabeth, joka oli syntynyt rakastamaan ja rakkautta kaipaamaan, tunsi sydämessään syvää kiitollisuutta ja vihdoin kiintymystä nuorta miestä kohtaan, joka niin ystävällisesti ja kauniisti häntä ajatteli. Ei kukaan, hänen isänsä kuoltua, ollut osottanut sellaista hellyyttä häntä kohtaan. Ei kukaan ollut osottanut niin lämmintä myötätuntoisuutta, niin hienotunteisella tavalla, kaikkina niinä vuosina, kun hän oli ollut setänsä perheessä. Hän alkoi ymmärtämään nyt, että hän oli orja, että hänen asemansa oli halpa-arvoisen, ja että häneltä oli kielletty ne tilaisuudet mitkä tekevät nuoruuden onnelliseksi ja miellyttäväksi. Adolph antoi hänen ymmärtää tämän kaiken selvästi. Ja kun Mary Elizabeth ymmärsi omat vajavaisuutensa, ja häpesi niitä, rakasti hän Adolph Marshallia kaksin verroin siksi, että tämä kaikesta huolimatta oli ystävällinen hänelle.

Mary Elizabeth muisteli nyt, miten hänen isänsä tapasi nostaa hänet polvelle ja lukea hänelle keijukaissatuja. Satu Cinderillasta oli hänen mielikkinsä. Nyt hän itse oli todellinen Cinderilla—ja Adolph oli hänen prinsinsä. Miten kauniilta elämä tuntui! Miten hänen serkkunsa hämmästyisivät, jos saisivat tietää ne pikku keskustelut täynnä myötätuntoa ja rakkautta, ja miten monta kukkaa hän oli saanut Adolphilta; jokainen merkiten enempi kuin sanoin voi selittää—niin kuitenkin hän oli sanonut. Hän huolellisesti tallensi ne kaikki raamatunsa lehtien välissä; ja illoin levolle mennessään hän suuteli niitä ja rukoili kaikkien, mutta erittäinkin Adolphin edestä.

Hento pikku neiton, nuori, kypsässä kauneuteen, jota ei edes raskas raataminen ja elämän nautintojen puute voi kokonaan surkastuttaa, leväten pikku kamarissasi, sinä uneksit kaiket yöt tummasta tukasta ja hymyilevästä miehekkäistä kasvoista. Unissasi ja valvoessasi on hän sinulle kuviteltu täydellisyys jumalan rakkaudesta ja hyvydestä sinua kohtaan.

Olkoon niin! Aivan niinkuin sinä uneksit, niin ovat toisetkin neitokset uneksineet aikojen alusta.

(Jatk.)

Cloquetin s. s. osaston ompeluseuran kokous pidetään joka toinen viikko, torstaina, jälkeen puolenpäivän, osaston talolla, C. s. s. ompeluseura, 815 Ave. F., Cloquet, Minn.